

**ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ**

«Οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἑσταυρωμένον» (Α' Κορ. 2,2)

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, Σεπτὲ Προκαθήμενε τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. κυριέ μοι Ἱερώνυμε,

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Λαοδικείας κ. Θεοδώρητε, ἐκπρόσωπε τῆς αὐτοῦ θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου,

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Γουινέας κ. Γεώργιε, ἐκπρόσωπε τῆς αὐτοῦ θειοτάτης Μακαριότητος τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ.κ. Θεοδώρου.

Σεβασμιώτατε ἅγιε Καλαβρύτων, Τοποτηρητὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορίνθου, κ. Ἱερώνυμε

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Πανοσιολογιώτατοι Καθηγούμενοι, σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἱερολογιώτατοι Διάκονοι, εὐλαβέστατοι μοναχοὶ καὶ μοναχαί,

Ἀξιότιμε Ὑπουργέ Ὑποδομῶν καὶ Μεταφορῶν, ἐκπρόσωπε τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Δήμα,

κ. Ὑπουργοί,

Ἀξιότιμοι κ. Βουλευτές,

Ἀξιότιμε κ. Περιφερειάρχα Πελοποννήσου,

Ἀξιότιμοι Ἀντιπεριφερειάρχες,

Ἀξιότιμε κ. Δήμαρχε Κορινθίων,

Ἀξιότιμοι κ. Δήμαρχοι, Λουτρακίου, Περαιχώρας, Αγίων Θεοδώρων, Σικυωνίων, Βέλου-Βόχας, Νεμέας, Ξυλοκάστρου -Εὐρωστίνης, Καβάλας, Νέστου καὶ Θάσου,

Ἐντιμώτατοι ἐκπρόσωποι τῶν λοιπῶν Πολιτικῶν καὶ τῶν Δικαστικῶν Ἀρχῶν,

Γενναιότατοι ἐκπρόσωποι τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν λοιπῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας,

Ἐλλογιμώτατοι Κοσμήτορες τῆς Σχολῆς τοῦ Π. Πελοποννήσου καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἈΠΘ πρωτοπρεσβύτερε Ἀθανάσιε Γκίκα,

Ἐλλογιμώτατοι Καθηγητὲς,

Ἀγαπητοί, νέοι, νέες καὶ παιδιά,

Λαὲ τοῦ Θεοῦ ἡγαπημένε, εὐλογημένοι ἄνθρωποι τῆς Κορίνθου,

«χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ»¹.

Μέ βαθεῖα ταπείνωση καὶ συντριβὴ καρδίας, ὑποκλίνομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τοῦ Παντοκράτορος, τοῦ Δημιουργοῦ πάντων, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὁ Ὅποιος μέ τὴν ἄπειρη σοφίαν Του καὶ τὴν ἀνεξιχνίαστη πρόνοιάν Του «ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε .., ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν»², ὥρισε τὴν πορείαν τῆς ζωῆς μου καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς διακονίας μου σὲ αὐτὴν τὴν ἱερὰ καὶ ἱστορικὴ Μητρόπολη.

Κάθε σκέψη μου, κάθε καρδιακὸς παλμὸς συνδέονται μὲ τὸ αἶνιγμα τῆς θείας Του βουλῆς, ἡ ὁποία μέ καλεῖ νὰ ὑπηρετήσω μὲ ταπείνωση, πίστη καὶ ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη «ὡς Θεοῦ διάκονος»³.

«Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως»⁴.

Τὸν δοξάζω καὶ Τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τὴν δύναμη ποὺ μοῦ παρέχει καὶ γιὰ τὴν ἀκατάπαυστη καθοδήγηση ποὺ αἰσθάνομαι νὰ ρέῃ ὡς ποταμὸς ἐντὸς τῆς ψυχῆς μου.

Σήμερα, αὐτὴ ἡ ἀγία καὶ ἱστορικὴ γῆ τῆς Κορίνθου γίνεται δι' ἐμέ τόπος προσωπικῆς Πεντηκοστῆς. Ἐδῶ, ὅπου ἀντήχησε τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου, ὅπου ἐπὶ τοῦ βήματος τοῦ Γαλλίωνος⁵ «τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, καὶ ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα»⁶, στέκομαι μὲ δέος, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐλπίδα, πίστη καὶ ἀγάπη, γιὰ νὰ συνεχίσω τὸ αὐτὸ ἀποστολικὸ ἔργο του καὶ ὅπως «χωρισθεῖς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἦλθεν

¹ Β Κορ. 1,2

² Α Κορ. 2,9

³ Β Κορ. 6,6

⁴ Β Κορ. 1,3

⁵ «Γαλλίωνος δὲ ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ καὶ ἤγαγον αὐτόν ἐπὶ τὸ βῆμα» Πρ. 18, 12

⁶ Β Κορ. 5,17

εἰς Κόρινθον»⁷, μετὰ τὴν εὐλογημένην διαιτη διακονίαν μου ὡς βοηθὸς ἐπίσκοπος τοῦ Μακαριωτάτου ἔρχομαι ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Κόρινθον.

«Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέσχετο πρὸς ὑμᾶς, (πεφιλημένοι) Κορίνθιοι, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτνεται»⁸

Ὁ λόγος τοῦ οὐρανοβάμονος Ἀποστόλου, ποὺ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς Κορινθίους, ἀντηχεῖ σήμερον μέσα μου σὰν ὑπόσχεση καὶ ὄρκος:

«οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἑσταυρωμένον»⁹.

Αὐτὸς ὁ λόγος εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς διακονίας μου. Ὁ Χριστὸς ἑσταυρωμένος — ὄχι ὡς σύμβολο παρελθόντος, ἀλλὰ ὡς ζωντανὴ πραγματικότητα ποὺ δίνει νόημα, ἐλπίδα καὶ σωτηρία στὸν ἄνθρωπο κάθε ἐποχῆς.

Α. Πρῶτα ὅμως στρέφω μὲ εὐγνωμοσύνη τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδίαν μου πρὸς τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερώνυμο, τὸν θεήλατο οἰακοστρόφο καὶ ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ μὲ τὴν πατρικὴν του ἀγάπην καὶ τὴν σοφὴν του κρίσιν εὐδόκησε νὰ μὲ προτείνει γιὰ αὐτὴν τὴν ἱερὰν διακονίαν.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ μὲ τὴν τιμία τους ψῆφον μὲ ἀνέδειξαν Μητροπολίτη αὐτῆς τῆς ἱστορικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐπαρχίας.

Εὐχαριστῶ τὸν σεβαστὸ μοι Τοποτηρητὴ, τὸν σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Καλαβρύτων κ. Ἰερώνυμο, ἀλλὰ καὶ τὸν βοηθὸ Ἐπίσκοπο τῆς μητροπόλεώς μας κ. Ἀγάπιο, διὰ τὴν μέχρι τοῦδε φροντίδα καὶ τὴν ἀγάπην τοὺς πρὸς τὸν λαὸ τῆς Κορίνθου.

Μὲ ταπείνωση εὐχαριστῶ τὸν ἱερὸ κλῆρον, τὶς μοναχικὰς ἀδελφότητες, τοὺς λαϊκοὺς συνεργάτες καὶ τὸν πιστὸ λαόν, ποὺ μὲ ὑποδέχεσθε σήμερον ὡς πατέρα, ποιμένα καὶ ἀδελφὸν ἐν Χριστῷ. Ὅλοι μαζί, ἐνωμένοι στὸ Σῶμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, θὰ προχωρήσουμε «ἐν ἐνὶ πνεύματι, μιᾷ ψυχῇ συναθροῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου»¹⁰.

⁷ Πρ. 18,1

⁸ Β Κορ. 6,11

⁹ Α Κορ. 2,2

¹⁰ Φιλίπ. 1,27

Ἐνθυμοῦμαι σήμερα μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ δακρυρροοῦσα καρδιά καὶ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Φιλίππων κυρὸ Προκόπιο, τὸν ἐκ Κορίνθου ἀνατείλαντα, πνευματικὸ μου πατέρα, ποὺ μὲ ἐδίδασκε ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀγάπη.

Β. Καλοῦμαι τώρα νὰ διακονήσω μιὰ πόλη σύμβολο. Ἡ Κόρινθος δὲν εἶναι ἀπλῶς μία πόλη· εἶναι σταυροδρόμι ἱστορίας καὶ πνεύματος, κέντρο πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ κοιτίδα πίστεως.

Ἀπὸ τοὺς μύθους τοῦ Βελλερεφόντη καὶ τοῦ Ἡρακλῆ, ἕως τὰ μαρμάρινα στολίδια τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, κι ἀπὸ τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς ἕως τὸν ταπεινὸ οἶκο ποὺ φιλοξένησε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ἡ Κόρινθος πάντοτε ἀναζητοῦσε τὸ φῶς — ἄλλοτε τὸ φῶς τῆς σοφίας, καὶ τώρα τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ἐδῶ, στὸν ἀρχαῖο λιμένα τῶν Κεγχρεῶν, ἐν μέσῳ ἐμπορῶν καὶ στοῶν, ἤχησε ἡ φωνὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: ἡ φωνὴ ποὺ ἔσχισε τὸν ἀέρα καὶ τὰ δεσμὰ τοῦ κόσμου, ἡ φωνὴ ποὺ ἔφερε στὴν ἀμαρτωλὴ πόλη τὸν λόγο τῆς σωτηρίας.

Στοὺς δρόμους αὐτῆς τῆς πόλεως περπάτησε ὁ Παῦλος, ἐκήρυξε τὸν Ἑσταυρωμένο, ἐβάπτισε πιστοὺς, ἵδρυσε τὴν Ἐκκλησία. Ἐδῶ ἔγραψε τὶς ἐπιστολές του ποὺ ἥλλαξαν τὸν ροῦ τῆς θεολογίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητας. Ἀπὸ ἐδῶ ξεκίνησε ἡ ἀποστολὴ ποὺ ἔνωσε Ἀνατολὴ καὶ Δύση, ἱστορία καὶ αἰωνιότητα.

Ἐδῶ εἶναι καὶ ἡ βυζαντινὴ Κόρινθος, μὲ τὰ πολυάριθμα μοναστήρια της· καὶ ἡ Κόρινθος τῆς Τουρκοκρατίας καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως, μὲ τοὺς ἀγωνιστὲς καὶ τοὺς νεομάρτυρες, μὲ τὰ ἥρωικὰ Δερβενάκια, ἀλλὰ καὶ ἡ Κόρινθος τῆς σύγχρονης Ἑλλάδος, μιὰ πόλη ζῶσα ποὺ παλεύει μὲ πίστη καὶ δημιουργία νὰ διατηρήσει τὴν ὑψηλὴ θέση της στὴ συνείδηση τοῦ νεοέλληνα.

Ὅλα αὐτὰ συνθέτουν, ὡς ψηφίδες, ἓναν τόπο ἱερό, τόπο σταυρικὸ ἀλλὰ καὶ ἀναστασιμὸ. Αὐτὴν τὴν πόλη καλοῦμαι νὰ διακονήσω. Δὲν δειλιῶ, γιατί δὲν εἶμαι μόνος, «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ»¹¹

Ἐχῶ καὶ τὶς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων ὡς προστασία κραταιὰ καὶ διαρκή.

¹¹ Φιλίπ. 4,13

Γ. Καὶ εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ Κόρινθος μας εὐλογήθηκε μετὰ τὴν παρουσίαν πλήθους Ἁγίων, ποὺ ἐγέναν ἀστέρες φωτεινοὶ στὸν πνευματικὸ οὐρανὸ τῆς.

Μετὰ τὸν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν Παῦλο καὶ τοὺς συνεργάτες του, Σίλα καὶ Τιμόθεο, τὸν Ἀκύλλα καὶ τὴν Πρίσκιλλα, τὴ διακόνισσα τῶν Κεγχρεῶν Φοίβη, τὴ Χλόη καὶ τὸν Κρίσπο, τὸν Παῦλο τὸν νέο. Τὸν Ὅσιο Πατάπιο, τὸν Ἅγιο Γεράσιμο καὶ τὸν Μακάριο τὸν Νοταρᾶ, τοὺς ὑμνητὲς τῆς Φιλοκαλίας καὶ τοῦ πόθου γιὰ τὴ μυστικὴ ἔνωση μετὰ τὸν Θεό. Τὸν Ἅγιο Λεωνίδη, τοῦ ὁποῦ ἡ βασιλικὴ στὸ Λέχαιο προσμένει ἔτι περισσότερον τὴ φροντίδα μας καὶ τὴν ἀνάδειξή της.

Οἱ Ἅγιοί μας ἀποτελοῦν τὴ ζωντανὴ μας θεολογία, τὴν ὀρθοπραξίαν τῆς ἀγάπης. Καὶ κάθε προσκύνημα, κάθε λείψανο, κάθε ἑορτὴ τοὺς εἶναι ἓνα ἀνοιχτὸ Εὐαγγέλιον ποὺ μᾶς καλεῖ νὰ ζήσουμε «ἐν Χριστῷ καὶ διὰ τὸν Χριστόν».

Δ. Δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἀναφέρω ὅμως τούτῃ τὴν ἱερᾶ στιγμὴ μετὰ εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ τοὺς προκατόχους μου:

τὸν ἀγέρωχο Δαμασκηνό, τὸν μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ ἀντιβασιλέα, τὸν ἱεράρχη ποὺ ἀναδημιούργησε τὴν πόλιν μετὰ τὸν καταστροφικὸ σεισμό ·

τὸν θεολόγο Μιχαήλ, τὸν μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς, ποὺ ἔδωσε τὴν ψυχὴν του γιὰ τὸ ποίμνιον του κατὰ τὰ δέκα χρόνια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς ·

τὸν πρᾶν Προκόπιον, ποὺ θεῖα προνοία συνέδεσε τὴν ὑπαρξὴν του μετὰ τὴν προετοιμασίαν μου νὰ ἀγαπήσω ἐκ νεότητός μου τὴν Κόρινθον ·

τὸν μέγα Παντελεήμονα, τὸν σοφὸ καὶ ἀδέκαστον, τὸν ἥρωα καὶ ἀγωνιστὴν · καὶ τὸν ἄμεσον προκατόχον μου Διονύσιον, ποὺ ἡ ἀσθένεια ἄωρα ἔκοψε τοὺς ὁραματισμοὺς του καὶ τὰ ἔργα του.

Ὅλοι τοὺς ὑπῆρξαν ἐργάται τοῦ Εὐαγγελίου, φρουροὶ τῆς πίστεως καὶ ποιμένες ἀληθινοί.

Ἡ δική μου παρουσία ὡς ἐπισκόπου δὲν ἔρχεται νὰ προσθέσῃ ἓνα νέο κεφάλαιον, ἀλλὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἴδιον ἔργον, μετὰ ταπεινότητα καὶ πίστη.

Ε. Στρέφω τὸ βλέμμα μου στὰ μοναστήρια τῆς Κορινθίας, πού ὡς ἄνθη πνευματικά «ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς»¹², εἶναι τὰ φρούρια τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐλπίδος μας, οἱ πνευματικὲς ὁάσεις στὴν ἐρημία τοῦ κόσμου, οἱ πνεύμονες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Οἱ μοναχοὶ καὶ αἱ μοναχαὶ μας εἶναι οἱ ἄγρυπνοι φύλακες τῆς πίστεως· ἐκεῖνοι πού μὲ τὴν προσευχὴ τους στηρίζουν τὸν κόσμο, ὅταν οἱ θόρυβοι τῆς ζωῆς πνίγουν τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ στηριγμὸς τοῦ ἐπισκόπου.

ΣΤ. Στὴν καρδιὰ κάθε Ἐκκλησίας, ὅμως, βρίσκεται ὁ κλῆρὸς τῆς. Ὅλοι οἱ Ἱερεῖς μας, πού ἀγωνίζονται σιωπηλά, πού τελοῦν τὴ Θεία Λειτουργία κάτω ἀπὸ οἰεσδήποτε συνθήκες, πού διακονοῦν τὸν ἄνθρωπο νύκτα καὶ ἡμέρα, πού γίνονται οἱ ἀναμμένες λαμπάδες στὶς ἐνορίες μας.

Καὶ πού μέσα ἀπὸ τὶς εὐλογημένες ἱερατικὲς οἰκογένειές τους προσμένουμε τοὺς νέους ἱερεῖς μας, τὰ παιδιά τους, πού θὰ συνεχίσουν τὴν λευιτικὴ διακονία. «ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἐδραῖοι γίνεσθε, ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κυρίου πάντοτε, εἰδότες ὅτι ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ ἔστι κενὸς ἐν Κυρίῳ»¹³.

Προσεύχομαι στὸν Ἅγιο Διονύσιο τὸν Κορίνθιο ὥστε ἡ Μητρόπολή μας νὰ γίνει κοιτίδα νέων ἱερατικῶν κλήσεων, νὰ ἀναθερμανθεῖ τὸ ἱερὸ φρόνημα τῶν νέων, ὥστε νὰ ὑπάρξουν συνεχιστὰὶ τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ, «ἐργάται τοῦ εὐαγγελίου Του», γιὰ νὰ διακονήσουν στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπο πού ἀσφυκτιᾷ στὴν ἀπρόσωπη κοινωνία τοῦ σήμερα.

ΙΒ. Σε μιὰ κοινωνία ρευστὴ, ὅπου τὰ πάντα σχετικοποιοῦνται, καὶ ὅπου ἡ Ἐκκλησία μένει ἡ μόνη σταθερὴ δύναμη, ὅχι γιατί ἀπλῶς ἀντιστέκεται, ἀλλὰ γιατί φωτίζει μὲ τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ τὸν κόσμο ὅλον. Διότι «εἷς Θεὸς ὁ Πατήρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτόν, καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ»¹⁴.

Γιαυτὸ καὶ τὰ δόγματα καὶ οἱ αποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ οἱ ἱεροὶ κανόνες μας εἶναι οἱ ἄσβεστοι ὁδοδείκτες μας. Δὲν εἶναι δεσμά, ἀλλὰ ἡ μόνη ὁδὸς πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἡ πίστις μας δὲν φυλακίζει τὸν νοῦ· τὸν ἀπελευθερώνει, γιατί τὸν στρέφει πρὸς τὸ Φῶς πού δὲν δύνει, πρὸς

¹² Ἐβρ. 11,38

¹³ Α Κορ. 15,58

¹⁴ Α Κορ. 8,6

Ἐκεῖνον ποὺ μὲ τὸν Σταυρὸ τοῦ μας ἐλευθέρωσε, διότι «οὗ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία»¹⁵.

Γ. Ζοῦμε τὴν ἐποχὴ ὅπου ἡ ἀνθρωπινὴ ὕπαρξη ψηφιοποιεῖται, ὅπου ὁ ἄνθρωπος κινδυνεύει νὰ μετατραπῇ σὲ ἀριθμὸ ἢ σὲ δεδομένο. Στὴν εἰκονικὴ πραγματικότητα, τὸ πρόσωπο ἀπειλεῖται νὰ χαθεῖ πίσω ἀπὸ ὀθόνες καὶ ἀλγορίθμους. Ἡ τεχνητὴ νοημοσύνη μπορεῖ νὰ μιμηθῇ τὴ λογικὴ, ποτέ ὅμως δὲν θὰ γνωρίσει τὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης, γιατί μόνον ἡ ἀνθρώπινη καρδιά καὶ οὐχὶ ὁ ἐπεξεργαστὴς δεδομένων, εἶναι ὁ «ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος»¹⁶.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, μὲ τὴ σοφία τῶν Πατέρων καὶ τὴ ζωντανὴ πνευματικὴ τῆς παράδοσης, φωτίζει τοὺς πιστοὺς, ἐνφυτεύει τὴν ἀλήθεια στὴν καρδιά τους καὶ διδάσκει ὅτι ἡ ζωὴ μὲ τὸν Χριστὸν ὑπερβαίνει κάθε ἐφήμερη γοητεία καὶ πειρασμό. Διδάσκει ὅτι «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος»¹⁷.

Η. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, ἡ Κόρινθος δὲν εἶναι μόνο μιὰ πόλη ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ μιὰ κοινωνία ἀγωνιῶν καὶ ἐλπίδων. Ὁ νέος ποὺ ἀναζητᾷ νόημα, ὁ ἐργαζόμενος ποὺ παλεύει γιὰ ἀξιοπρέπεια, ὁ ἐπιστήμονας ποὺ ἐρευνᾷ, ὁ μετανάστης ποὺ νοσταλγεῖ τὴν πατρίδα, ὁ ἀσθενὴς ποὺ ποθεῖ παρηγοριά — ὅλοι εἴμαστε εἰκόνες τοῦ ζῶντος Χριστοῦ, δυνητικὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του.

Θ. Ἐπιπλέον ἡ Κόρινθος ὑπῆρξε πάντοτε τόπος ὅπου ἡ τέχνη συναντοῦσε τὸ θεῖο. Ὁ Κορινθιακὸς ρυθμὸς, ποὺ στόλισε τοὺς ἀρχαίους ναοὺς καὶ τὰ παλάτια, ξεδίπλωσε τὰ ἀνθοπέταλά του γιὰ νὰ στολίσει τοὺς χριστιανικοὺς ναοὺς καὶ ἐγένετο ἡ πέτρινη προσευχὴ αὐτῆς τῆς γῆς πρὸς τὸν Πατέρα μας τὸν ἐν Οὐρανοῖς.

Ἡ μουσικὴ, ἡ ἀγιογραφία, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν ναῶν μας, εἶναι ἡ ὁρατὴ μαρτυρία αὐτῆς τῆς πίστεως.

¹⁵ Β Κορ. 3,17

¹⁶ Α Κορ. 6,19

¹⁷ Α Κορ. 6,12

Ι. Ἡ παιδεία, ἀπό την ἄλλη, εἶναι ἡ δευτέρα μήτρα τοῦ ἀνθρώπου. Με αὐτήν διαμορφώνονται οἱ ψυχές, ἐκεῖ γεννιέται ἡ εὐθύνη, ἐκεῖ καρπίζει ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν πατρίδα.

Προσεύχομαι στὸν ἅγιο Μακάριο ὥστε οἱ νέοι τῆς Κορινθοῦ νὰ αἰσθάνονται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοὺς στηρίζει, τοὺς κατανοεῖ, τοὺς ἐμπνέει.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ τῆς Κορίνθου, ποὺ λειτούργησε γιὰ δεκαετίες ὡς πνευματικὸ καὶ μορφωτικὸ κέντρο τῆς περιοχῆς, ὑπῆρξε φάρος γνώσεως καὶ ἀγιότητος. Ἐκεῖ μορφώθηκαν ἱερεῖς ποὺ, μὲ πίστι καὶ ἀφοσίωσιν, ὑπηρέτησαν τὴν Ἐκκλησία, τὶς ἐνορίες καὶ τὰ μοναστήρια, καὶ μετέδωσαν στους πιστοὺς τὴ σοφία τῶν Πατέρων καὶ τὴ ζωντανὴ παράδοση τῆς πίστεως. Ἡ μὴ λειτουργία τῆς ὑπῆρξε πλήγμα γιὰ τὴν τοπικὴ πνευματικὴ ζωὴ, ἀφήνοντας κενὰ ποὺ καλοῦμαστε σήμερα νὰ ἀναπληρώσουμε μὲ ὄραμα καὶ ἀποφασιστικότητα.

ΙΑ. Οἱ ἱεροψάλτες, οἱ κατηχητὲς, οἱ ἐπίτροποι, οἱ ἐθελοντὲς, ὅλοι οἱ συνεργάτες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ σύγχρονοι συν-ἀπόστολοι, διότι «ἐκαστος ἴδιον χάρισμα ἔχει ἐκ Θεοῦ»¹⁸. Με τὴ φωνὴ τους, τὴ διακονία τους, τὴ σιωπὴ τους, οἰκοδομοῦν τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. «Θεοῦ γὰρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομὴ»¹⁹.

Τοὺς εὐχαριστῶ ἐκ προοιμίου καὶ ζητῶ ἡ σχέση μας νὰ εἶναι σχέση προσευχῆς, ἐνότητος καὶ χαρᾶς.

Ζ. Με σεβασμὸ καὶ διάκριση θὰ συνεργαστοῦμε μὲ τοὺς ἄρχοντες τοῦ τόπου, τὴν Περιφέρεια, τοὺς Δήμους, τοὺς φορεῖς τῆς παιδείας, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς πρόνοιας, ὥστε ὁ κοινὸς μας στόχος — ἡ εὐημερία καὶ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου — νὰ γίνῃ πράξη.

Ἐξάλλου ἡ ἀληθινὴ διοίκησις, ὅπως καὶ ἡ ἀληθινὴ ποιμαντικὴ, εἶναι διακονία· ὑπηρετεῖ, δὲν ἐξουσιάζει.

ΙΔ. Ἐπίσης, «Γνωρίζω ὑμῖν, ἀδελφοί, τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δεδομένην ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Μακεδονίας»²⁰, καὶ δὲν ξεχνῶ τὴν Ἐκκλησία τῶν Φιλιππῶν, ὅπου, ὥσπερ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, βίωσα παιδιόθεν τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, καὶ ποὺ σήμερα αἰσθάνομαι νὰ ἐνῶνονται οἱ δύο αὐτὲς

¹⁸ Α Κορ. 7,7

¹⁹ Α Κορ. 3,9

²⁰ Β Κορ. 8,1

ἀποστολικές ἐστίες — Φίλιπποι καὶ Κόρινθος — ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐπισκόπου, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν παρουσία τῶν φιλιππίσιων ἀδελφῶν μας ἐδῶ, κλήρου καὶ λαοῦ, μὲ πρῶτον τὸν Μητροπολίτη Φιλίππων, κ. Στέφανο, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἄρχοντες τοῦ τόπου, τοὺς ὁποίους ἀπὸ καρδιάς εὐχαριστῶ.

ΙΕ. «Ὡστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι, χαρὰ καὶ στέφανός μου»²¹, σήμερα δὲν ξεκινᾷ μιὰ νέα ἐποχὴ γιὰ τὴν Κόρινθο· συνεχίζεται ἡ ἴδια θεία ἱστορία ποὺ ἄρχισε μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο καὶ θὰ συνεχιστεῖ ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος. Ἔρχομαι ὡς ταπεινὸς κρῖκος σ' αὐτὴν τὴν ἀλυσίδα.

Παραδίδω τὸν ἑαυτό μου στὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης καὶ σ' ὅλους ἐσᾶς. Προσεύχομαι κάθε λόγος, κάθε ἀπόφαση, κάθε ἔργο νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸν Σταυρὸ καὶ νὰ καταλήγει στὴν Ἀνάσταση.

«Δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἃτινὰ ἐστὶ τοῦ Θεοῦ»²².

«Λοιπὸν, ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε, καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν»²³.

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν»²⁴.

²¹ Φιλίπ. 4,1

²² Α Κορ. 6,20

²³ Β Κορ.13,11

²⁴ Β Κορ. 13,13